

George Bacovia

**FLORI DE PLUMB
FLOWERS OF LEAD**

Poezii / Poems

Traduse în limba engleză de /

Translated into English by

Ella Leynard

CORESI

PUBLISHING HOUSE

WWW.CORESI.NET

GEORGE BACOVIA, UN MARE POET ROMÂN

*„Culegeți voi ce mai pot semăna
gândurile mele.”*

George Bacovia

(4 IX 1881, Bacău – 22 V 1957, București)

4 septembrie 1881 – se naște George Vasiliu, al cincilea copil din cei nouă în familia lui Dimitrie (comerciant) și Zoie Vasiliu.

Constituția plăpândă se anunță încă de la 7 ani, când, îmbolnăvindându-se de malarie, va întârzia înscrierea în clasa I. În timpul anilor de școală, va primi de la institutori calificative între „foarte silitor” și „atenție mare”.

La vârsta de 17 ani se înscrie la Școala Militară din Iași, dar nesuportând regimul de cazarmă, evadează din internat și se întoarce la liceul, pe care îl termina la vârsta de 22 de ani, fără a-și da bacalaureatul.

GEORGE BACOVIA, A GREAT ROMANIAN POET

*“It is for you to harvest what my
thoughts can still sow.”*

George Bacovia

(4 IX 1881, Bacău – 22 V 1957, Bucharest)

4th of September 1881 – George Vasiliu is born to Dimitrie Vasiliu (tradesman) and his wife Zoie Vasiliu, as the fifth of their nine children.

His frail constitution is already to be announced at the age of 7, when being taken ill with malaria, his registration in the first grade was postponed. During his school years, he will receive from his teachers various appraisals: “very conscientious”, “should take great care”.

At the age of 17 he enrolled in the Military School in Iași, but not being able to cope with the army discipline, he runs away from the boarding school and goes back to the high school which he graduates at the age of 22, without taking the baccalaureate exam.

Această perioadă din viața sa este rezumată în poezia „Liceu”, scrisă ca răspuns la un chestionar adresat de Minister absolvenților din acel an. Spiru Haret (1851–1912), care a avut ocazia să-l cunoască pe Bacovia și să citească poezia, ar fi afirmat că poemul e cel mai sigur document pentru a-i cunoaște tinerețea poetului. Despre această perioadă din viața sa, poetul va spune într-un interviu:

„Anii de liceu nu mi-au părut prea fericiți. Era prea multă asprime în școală și prea puțină înțelegere.”

La vârsta de 35 de ani îi apare primul volum de poezii, „Plumb”, în 1916, sub îngrijirea lui Ion Pillat, într-un tiraj de 500 de exemplare.

Bacovia avea o înălțime medie, era slab, avea ochii albaștri, în tinerețe purta plete blonde, ticul său era să-și ciupească mustața. „Răspundea doar dacă era întrebat”, și-l amintea un cunoscut. „De obicei stau toată ziua în casă. Nu mă plictisesc și nu mă neliniștesc în singurătate. Din cauza temperamentului mi-am croit fatal o astfel de viață. Și-apoi, n-am fost totdeauna prea sănătos. Societatea cere oameni robuști, care să construiască cu spor pentru ea, să-i ducă mai departe rostul. Melancolia firii mele nu ar fi niciodată înțeleasă. Unii dintre prietenii mei îmi spun că sunt inadaptabil, că fug de oameni. Este o exagerare. Iubesc oamenii și îi privesc cu interes prin geamul din fața casei mele... Evit oamenii pentru că persoana mea ar aduce un fel de umbră peste veselie lor spontană. Îi respect prea mult ca să le aduc vreo supărare. Cu toată starea mea, nu sunt lipsit de prieteni. Zilnic sunt cercetat de cunoscuți și amici, care caută să mă distragă din apatie în care te cufundă inconștient izolarea... Caut oamenii, îmi place

This period of his life is described in the poem “High school” written as a personal response to a questionnaire addressed by the Ministry of Education to the graduates of the year. Spiru Haret (1851–1912), having met Bacovia and having read the poem, is believed to have said that the poem is the most reliable document if we want to find out about the poet’s youth. He will later describe these years of his life in an interview: “My high school years didn’t seem too happy. There was too much asperity and too little empathy.”

His first volume of poems, “Plumb” appears in 1916, under the care of Ion Pillat, in 500 copies, when the poet is 35 years old.

Bacovia was of medium height and slim build, he was blue-eyed, as a young man he used to wear his blond hair long, his tic was to bite his moustache.” He would only answer if he was asked”, an acquaintance recalls. “I usually stay indoors all day long. I don’t get bored or anxious when I’m alone. Due to my temperament, I have fatally made such a life. And then I have never been in very good health. The society requires robust people to build up for it, to carry it further. The melancholy of my temperament would never be understood. Some of my friends say I’m a misfit, and that I’m running away from people. It is an exaggeration. I love people and I’m looking at them with interest through the front window of my house...I avoid people because my person would bring a kind of shadow over their spontaneous joy. I respect them too much to annoy them. Regardless of my condition, I’m not deprived of friends. Every day I am visited by acquaintances and friends who are trying to distract me from the apathy in which isolation unconsciously

zgomotul lor. Ei mă cheamă, dar eu fug să nu aștern tăcere peste cheful lor.” În 1928 se căsătorește cu Agatha Grigorescu, ea însăși poetă și profesoară, iar în 1931 se naște unicul lor fiu, Gabriel (decedat la Bacău pe 24 I 1999).

În ianuarie 1916 Macedonski va scrie în „Făclia” despre poet: „Bacovia. Acesta este pseudonimul unui tânăr din Bacău, d. Vasiliu, admirabil poet, dar a cărui modestie l-a ținut în umbră cu tot nemărginitul lui talent. Era aproape un copil, când în 1902 a venit la mine într-o frumoasă zi de vară să-mi citească, sfios cum nu se poate mai mult, versuri de-ale sale. Marea sa originalitate m-a lăsat înmărmurit de uimire.”

Într-o convorbire cu I. Valerian își justifica arta poetică simbolistă: „În poezie m-a obsedat întotdeauna un subiect de culoare. Pictura cuvintelor, sau audiția colorată, cum vrei s-o iei. Îmi place mult vioara. Melodiile au avut pentru mine influență colorantă, întâi am făcut muzica și după strunele vioarei am scris versuri. Fie după note, fie după urechea sufletului, acest instrument m-a însoțit cu credință, până azi. Am făcut și compoziții pentru mine. Pictorul întrebuințează în meșteșugul său culorile alb, roșu, violet. Le vezi cu ochii. Eu am încercat să le redau cu inteligență, prin cuvinte. Fiecărui sentiment îi corespunde o culoare. Acum, în urmă, m-a obsedat galbenul, culoarea deznădejdiei. De aceea, ultimul volum poartă titlul «Scântei galbene». Roșul e sângele, e viața zgomotoasă.

immerses you ... I seek the presence of people, I enjoy their noise. They look for me, but I'm running away so that I may not lay my silence on their quest after fun.” In 1928 he got married to Agatha Grigorescu, a poetess and teacher herself, and in 1931 their only son, Gabriel is born (he died in Bacău on the 24th of January 1999).

In January 1916, Macedonski wrote in “Făclia” about the poet: “Bacovia. This is the pseudonym of a young man from Bacău, Mr.Vasiliu, an admirable poet, but whose modesty has kept him in the shade, with his unparalleled talent. He was still a child, unimaginably shy, when in 1902 he came to see me on a beautiful summer day, to read to me, some of his verses. His great originality amazed me.”

In a conversation with I.Valerian, the poet justified his symbolic poetic art: “In poetry I have always been obsessed with colour. The painting of words or the colourful audition, depends how you want to put it. I enjoy playing the violin a lot. The melodies have had over me an influence which produces colours, first I had written the music and after playing the violin I wrote verses. Reading the notes or listening to the ear of my soul, this instrument has always been by my side, to this day. I have also composed music. The painter uses in his art colours: white, red, violet. The eye can see them. I have been trying to suggest them with my intelligence, by means of verses. Each feeling corresponds to a colour. Of late, I have been obsessed with yellow, the colour of despair. This is why my latest volume is called “Yellow sparks”. Red is the blood, the noisy life. This will not be the usual talk on poetry. I hate the teachers' theories.

Nu vreau să-ți fac teorii. Urăsc definițiile dascălilor. Asta-i osânda modernă. Unii ar spune: metafizica culorilor.”

Scria în mijlocul naturii, deseori sub salcia din „Parcul Trandafirilor” (fosta „Grădină de Vară” din Bacău,) „deoarece operele mele sunt impresii de peisagii”. Își definea arta „ca o recreație după muncă”.

„Nu am nici un crez poetic. Scriu precum vorbesc cu cineva, pentru că îmi place această îndeletnicire. Trăind izolat, neputând comunica prea mult cu oamenii, stau de vorbă adesea cu mine însumi, fac muzică și, când găsesc ceva interesant, iau note pentru a mi le reciti mai târziu. Nu-i vina mea dacă aceste simple notițe sunt în formă de versuri și câteodată par vaiete. Nu sunt decât pentru mine.”

Despre modelele sale literare va spune: „Este interesantă atitudinea tinerilor de astăzi în căutarea formei definitive. Nu-mi place tradiționalismul și nici pentru moderniști n-am laude... Cât privește despre mine, am fost și rămân un poet al decadenței, fără a pierde nici grandoarea versurilor unui Vigny. Dintre confrăți, n-am înțeles nici poezia lui Minulescu, și poate nici pe Stamatiad. Citesc din toți, dar nu admit pe nimeni. Din tumultul de la polul artei, nu dezvelesc decât țipete de cocori pe un cer înnoptat de iarnă. După mine se vor limpezi și aceste lucruri. Mi-a plăcut în artă să urmăresc întotdeauna o problemă. Deși am citit în tinerețe pe Rimbaud, Laforgue și alții, n-am simțit sufletul românesc vibrând lângă ei. Alt neam, altă vârstă. Noi trebuie să ne străduim pentru originalitatea noastră. Să devenim o ființă organică, nu paraziți și maimuțe.”

This is the modern punishment. Some would say: the metaphysics of colours.”

He used to write in nature, often under the willow in “The Roses’ Park” (the former “Summer Garden” in Bacău), “because my poems are impressions of landscapes.” He said “his work was a recreation from work”.

“I have no artistic creed. I write the very same way I speak, because I like this occupation. Living isolated, unable to communicate too well with people, I often talk to myself, I write music, and when I find something interesting, I take notes in order to read them later. It’s not my fault that these notes come in the form of lyrics and sometimes seem laments. They are written only for me.”

About his literary models G. Bacovia once said: “Quite interesting the attitude of young people nowadays, in their pursuit of the ideal form. I dislike traditionalism and have no appraisal for the modern poets, either... As for myself, I have been and I remain a poet of decadence, without totally losing the grandeur of a poet like Vigny. As for my colleagues, I have neither understood Minulescu’s poetry, nor Stamatiad’s. I read all of them, I do not admit any of them. In the tumult coming from the art’s pole, they only reveal cranes croaks on a winter night sky. I’m sure things will work out. In art I have always liked to follow a problem. Although, when I was young I read Rimbaud, Laforgue and others, I did not feel the Romanian soul vibrate near them. They are a different nation, a different age. We must struggle for our originality. We must become an organic being, not parasites and monkeys.”

Deși în 1911 termina Facultatea de Drept a Universității din București și este admis în Colegiul de avocați din județul Bacău, nu exercită profesiunea. Va fi profesor de desen, ajutor de contabil, copist în București, unde se stabilește în anul 1933, la vârsta de 52 de ani.: „De ani de zile fac anticamera și măsoar culoarele pentru un post promis de mult. Dar locurile sunt ocupate. Ce-i aia scriitor, artist? [...] Din jocul d-a poetul nu poți ieși niciodată teafăr. Mulțimea își trăiește viața în felul ei, și face bine. Cine trece dincolo și arde aripile, își scurge tot sângele. Ce-i aia poet? [...] Nu m-am născut bogat , și poate nu voi fi niciodată. Dacă aş avea bani mulți, aş chema poezii lumii în jurul meu și am schimba astfel rostul vieții. Pe când așa, mă mulțumesc cu tăcerea.”

Începând cu anul 1947, operei sale „decadent-burgheze” i se refuză publicarea, până în anul 1956, când apare volumul „Poezii”, ediție revizuită și adăugită de autor în 1957.

„Cu G. Bacovia ne aflăm în fața unui paradox: pe de o parte, el este cel mai original poet român, în sensul că originalitatea lui extremă nu poate fi împărtășită și, cu atât mai puțin, luată ca model; pe de alta, el este singurul nostru poet în care simbolismul se regăsește plenar, de la recuzită, la retorica afectivă. (Nicolae Manolescu, „ISTORIA CRITICĂ A LITERATURII ROMÂNE”)

Sunt 119 ani de la publicarea primei poezii „Și toate”, sub pseudonimul V. George, pe 20 martie 1899 în „Literatorul” și 102 ani de la publicarea volumului „Plumb” și poezia lui G.

Although in 1911 he graduates from The Law School of Bucharest University and is admitted in the Lawyers' College in Bacău, he will not practise law. He will be a teacher of drawing, an accountant help, a copyist in Bucharest where he settles in 1933 at the age of 52: “For years I’ve been waiting in the anteroom, measuring the corridors for a post that had been promised long before. But there are no vacancies. What does it mean to be a writer, an artist? [...] From “Being-a-poet” game you can’t come out alive. The mob lives its life in its own way, it is what it should be doing. Who goes over and burns their wings, their blood drains. What does it mean to be a poet? [...] I was not born wealthy and I may never be wealthy. If I had a lot of money, I would get the poets of the world around me and we would change the meaning of life. But, things being the way they are, I settle for silence.”

Starting with the year 1947, his “decadent-bourgeois” work is denied publication, until 1956 when the volume “Poems” is published, a revised edition is added by the author in 1957.

“With Bacovia we are facing a paradox, on the one hand he is the most original Romanian poet; meaning that his extreme originality cannot be shared, and even less, taken as a model; on the other hand, he is our only poet in whose work, symbolism is absolute, from props to affective rhetoric.” (Nicolae Manolescu, “The Critical History of Romanian Literature”)

It is 119 years to the day Bacovia published his first poem “And all” under the pseudonym V. George, on the 20th of March 1899 in “Literatorul” and 102 years since his first volume of